

Tajpej – Csang Kaj-sek
emléksarnoka

MAKLEIT LÁSZLÓ
(szöveg és kép)

Tajvan trükkös teteje

Nem mindennapi megpróbáltatás vár azokra, akik Tajvan legmagasabb csúcsa, a 3952 méteres Mount Jade meghódítására készülnek. A mászás nehézsége egy átlagos tátrai túraútnak felel meg, az engedélyek megszerzése viszont igazi kihívást jelent. Külföldiek számára elméletileg nem engedélyezett az egynapos mászás. A kétezer méter összesített szintkülönbséget jelentő túrán egy éjszakát a 3402 méteren fekvő menedékházban kellene tölteni, itt azonban meglehetősen nehéz szállást foglalni.

Eltelt az egy hónap, és megjött a válasz: a nemzeti park megadta az engedélyt a túrára. A válaszban arról is tájékoztattak, hogy ezzel a levéllel még nem megyünk semmire, de ennek alapján már megkérhetjük a rendőrségi engedélyt, és öt nappal a túra előtt kinyomtathatjuk azt a nemzeti parki engedélyt, amiről a levél szól. A nyomtatás ablaka ennél előbb nem válik aktívvá.

A nyomtatott példányra mindenképpen szükség van, mert a park bejáratánál erre kapjuk azt a bűvös pecsétet, ami végül megnyitja a hegymászóösvény kapuját. Ehhez az adminisztrációhoz

Taipei – városi park

Tajpej – a Konfuciusz-templom

Árnyékre ugyan sok szükség nem volt, mert a reggeli napsütést délutánonként felhősödés és rövid zápor követte. Tajvan klímája meglehetősen nedves, a havi esőnapok száma egyedül októberben és novemberben marad tíz alatt. A túrák szervezésénél ezt figyelembe kell venni, a gazdag vegetáció látványa azonban mindenért kárpótlást nyújt.

Az internetes jelentkezési lapon megpróbáltuk a lehetlent, és az egynapos opciót választottuk. A napi limit 60 fő, és hiába kezdtük a szervezést két hónappal korábban, a kiválasztott időpontban háromfős csapatunk már nem fért bele a keretbe. Lássuk a következő napot. Van hely, és valamilyen csoda folytán a jelentkezésünket is elfogadták az egynapos verzióra. Titkolni nem lehetett, hogy külföldi túrázók vagyunk, mert adataink mellett olyan információkra is kíváncsiak voltak, mint az itthon maradt rokonok útlevélszáma. Szóval a kérelem elment, elbírálást egy hónap múlva ígértek.

Persze fel kellett tölteni olyan fotót, mellyel bizonyítjuk, hogy jártunk már háromezer méternél magasabb csúcson, és igazolni kellett a magashegyi biztosítás meglétét. A felületen még egy tesztvizsgához kötött hegymászó gyorstalpalót is el kellett volna végezni, de ezt végül sikerült kikerülni.

Hegyi patak a
Taroko Nemzeti Parkban

Első napi programunk végén telefonon jeleztük az illetékes hatóságnak, hogy másnap reggel ötkor indulnánk, mert a menedékházat tíz óráig el kell érni, ahhoz, hogy legyen esélyünk az egynapos csúcstúrára. A válasz egyszerűen hangzott, ez ugyan illegális, de ha vigyázunk magunkra, nyugodtan menjünk.

Hajnalban még sötétben indultunk, majd verőfényes napsütésben, jóval a tervezett idő előtt elértünk a Paiyun Lodge nevű menedékházat. A sziklába vágott ösvényen eltévedni lehetetlen, és ahol a legkisebb nehézség is adódik, láncos kapaszkodók segítik a túrázókat. A nálunk megszkott festett jelzéssel nem találkoztunk, 500 méterenként azonban kis tábla tájékoztat, mennyi tettünk meg az adott szakasz határától és mennyi van meg hátra. Újabb két óra elteltével a Jade (más néven Yushan) hegy főcsúcsán pihentük ki a mászással és a szervezéssel kapcsolatos megpróbáltatásokat.

Talán a korai indulásnak köszönhető, hogy útközben tőlünk semmilyen engedélyt nem kértek, míg mások elmondják, hogy háromszor is belefutottak valamilyen ellenőrzésbe. A szigorú szabályok határozott előnye viszont, hogy az ösvényeken nincs tömeg, és azon sem lehet csodálkozni, hogy egész nap csak két európaival találkoztunk, ők is zuzmót gyűjtöttek.

Délután megérkezett a szokásos rövid zápor, de ekkor már lefelé tartottunk. A jó időzítésnek köszönhetően 28 kilométer megtétele után sötétedésre kényelmesen visszaértünk a parkolóba.

Tajvan számos további természeti látványossága közül kiemelkedik a sziget északi tengerpartján fekvő Yeliu. A homokkőből, mészkőből és agyagpalából álló sziklák alkotóelemei különböző keménységűek. A tengervíz, az eső és a szél hatásának a keményebb kőzetek jobban ellenállnak, a puhábbak hamarabb pusztulnak, így a természet szobrászműhelyében különleges alakzatok képződnek.

A sziget északkeleti részén találjuk a Taroko Nemzeti Parkot. A gyors folyók, valamint az értékes kőzetek miatt korábban itt vízerózió építése és márványbánya nyitása merült fel, de szerencsére végül a természetvédelem győzött. Taroko légvonalban nincs messze a csúcsmászás során felkeresett Alishantól, a sziget közepén azonban magas hegylánc fut végig, ami a közlekedést rendkívül meglassítja. Éppúgy, mint Yeliu esetén, Taroko felkeresésére is a legegyszerűbb a főváros, Tajpej felől indulni. Ismét korán csörgött tehát a vekker, így a hegyi folyók, vízesések, hatalmas körgöttek és simára csiszolt falak között három szűrrára is jutott időnk.

Útban a Mount Jade csúcsa felé

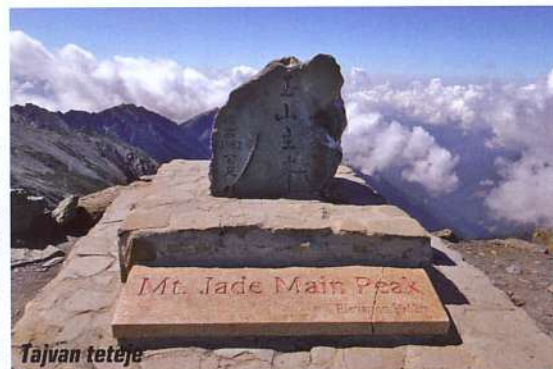

Szurdok a Taroko Nemzeti Parkban

Tajpej látványosságainak részletezése meghaladná az összeállítás kereteit, a város természeti látivalóiról azonban szót kell ejteni. Tajvan Japánhoz hasonlóan a Cirkumpacifikus-hegységrendszer, ismertebb nevén a Tűzgyűrű része. A szigeten gyakoriak a földrengések, és a vulkánosságnak is tanúi lehetünk. Utolsó túranapunkon mi is felkerestük a főváros északi részén fekvő Yangmingshan Nemzeti Parkot, ahol meleg vízű forrásokat, fumarolákat és kénkiválásokat is megfigyelhetünk.

Tajvan alig nagyobb hazánk területének egyharmadánál, lakossága viszont meghaladja a 23 millió főt. A számok és a sziget domborzata, vagyis a középső területet meghatározó hegyvidék alapján azt gondolhatnánk, hogy a parti régió és

a főváros a hatalmas népsűrűség miatt élehetetlen. Erről szó sincs. A kiterjedt zöld területek még a főváros képét is meghatározzák, az országban pedig kilenc nemzeti park található. Túránk során ebből csak ízelítőt kaptunk. ■

Tajvan teteje

Yeliu – geopark

